Гарна маленька квіточка небесної барви — її виспівали народи по всіх краях. Всі 'її люблять, навіть вечірній вітерець.

А хто пам'ятає, коли він уперше спізнався з сею квіточкою? Певно, се було весною, коли бузок чарував пахощами, а за річкою розлягався чудовий спів соловейків.

А як гарно зветься — "не забудь мене"! В усіх народів так. Відкіля взялася така назва?

Про се чував я та й вам розкажу. Послухайте.

В однім великім-превеликім лісі жило двоє дітей: хлопчик і дівчинка. Вони росли вкупі, разом гралися й щиро любилися. Як уже повиростали, схотілося хлопцеві покинути рідний ліс — помандрувати у широкий світ. Подруга його дитячих літ провела хлопця через високий старий бір, що в ньому фіалка, вже відцвівши, журливо схилила свою пожовклу голівку. Біля калинового куща, що білим цвітом цвів, кінчався їх рідний ліс.

Там, на край лугу, росла гарненька небесно-блакитна квіточка, якої вони не бачили до сього часу. Розлучаючись з великим жалем у серці, вони зірвали сю блакитну квіточку і дали собі слово, що хоч де, хоч коли вони знайдуть таку квіточку, то завсіди повинні її зірвати і сховати коло серця на спомин молодих літ.

Щиро додержували вони свого заповіту.

Минуло багато-багато літ. Він не вертався. Вона старілась і вже посивіла.

Аж ось знову прийшла весна і настав чудовий місяць май. Вона пішла через високий старий бір у луг на узлісся. Там побачила чоловіка з

сивою бородою, що йшов їй назустріч. Здавалось, що обоє зовсім не знали одне одного.

На край лугу росла люба блакитна квіточка, і обоє — він і вона — враз нахилилися до неї, щоб зірвати. Руки їх зустрілися і з радісними сльозами на очах вони пізнали одне одного і зрозуміли, що ніколи не забували минулого.

З того часу ся гарна та люба блакитна квіточка і зветься "не забудь мене".